

PAPEŽEVA POSLANICA ZA MISIJONSKO NEDELJO 2020

*Sporočilo Njegove svetosti papeža Frančiška
ob Svetovnem misijonskem dnevu 2020*

»Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8)

Dragi bratje in sestre.

Rad bi izrazil svojo hvaležnost Bogu za predanost, s katero je vsa Cerkev živela lanski mesec oktober, Izredni misijonski mesec. Prepričan sem, da je spodbudil misijonsko spre-obrnitev v številnih skupnostih in sicer v smer, ki jo nakazuje geslo *»Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev, poslana v svet«*.

V tem letu, zaznamovanem s trpljenjem in izzivi, ki jih je prinesla pandemija COVID-19, se ta misijonska pot Cerkev, razsvetljena z besedo, ki jo najdemo v poročilu o poklicanosti preroka Izaija: *»Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8)*, nadaljuje. To je vedno nov odgovor na Gospodovo vprašanje: *»Koga naj pošljem?«* (ibid.) Ta klic izvira iz srca Boga, iz njegovega usmiljenja, ki izziva tako Cerkev kot človeštvo v sedanji svetovni krizi. Kot učence evangelija nas je ujela nepričakovana in divja nevihta. Spoznali smo, da smo v istem čolnu, vsi krhki in zbegani, a obenem pomembni in potrebni, vsi poklicani, da veslamo skupaj, vsi potrebni tolažbe drug drugega. Na tem čolnu ... smo vsi. Kot tisti učenci, ki v stiski v en glas vzklikajo: *»Izgubljeni smo«* (v. 38), smo tako tudi mi sprevideli, da ne moremo naprej vsak zase, ampak samo skupaj. (*Premišljevanje na trgu Svetega Petra*, 27. marec 2020). Resnično smo prestrašeni, zbegani in boječi. Bolečina in smrt sta nas primorali, da smo izkusili našo človeško krhkost; po drugi strani pa sta nas spomnili, da v sebi nosimo tudi neugasljivo željo po življenju in osvoboditvi od zla. V teh okoliščinah se misijonska poklicanost, povabilo, da izstopimo iz sebe zaradi ljubezni do Boga in bližnjega, kaže kot priložnost za deljenje, služenje in priprošnjo. Poslanstvo, ki ga Bog zaupa vsakomur, omogoči, da preidemo od prestrašenega in zaprtega jaza k ponovno najdenemu in prenovljenemu, zaradi darovanja samega sebe.

V daritvi na križu, kjer se izpolni Jezusovo poslanstvo (prim. Jn 19,28-30), Bog razkriva, da je njegova ljubezen za vsakogar in za vse (prim. Jn 19,26-27). Poziva nas k osebni pripravljenosti za poslanstvo, kajti On je Ljubezen v nenehnem misijonskem gibanju, vedno v izhodu iz samega sebe zato, da daje življenje. Zaradi ljubezni do ljudi je Bog Oče poslal Sina Jezusa (prim. Jn 3,16). Jezus je Očetov misijonar: njegova Oseba in njegova dela so v polnosti poslušnost Očetove volje (prim. Jn 4,34; 6,38; 8,12-30; Heb 10,5-10). Jezus, za nas križani in vstali, nas priteguje v svoje gibanje ljubezni s svojim Duhom, s katerim poživlja Cerkev, nas napravlja za Kristusove učence in nas pošilja v poslanstvo v svet in k ljudstvom.

»Poslanstvo, `Cerkev v izhodu`, ni nek program ali namen, ki se uresniči z močjo volje. Kristus je namreč tisti, ki omogoča, da gre Cerkev ven iz same sebe. Kot poklican k oznanjevanju evangelija si spodbujen, ker te dviga in vodi Duh« (*Brez Njega ne moremo storiti ničesar*, LEV-San Paolo, 2019, 16-17). Bog nas vedno ljubi prvi in s to ljubeznijo se z nami sreča in nas kliče. Naša osebna poklicanost izhaja iz dejstva, da smo sinovi in hčere Boga v Cerkvi, da smo njegova družina, bratje in sestre v tisti ljubezni, ki nam jo je izkazal Jezus. Zato imajo vsi človeško dostojanstvo, ki temelji na Božji poklicanosti k temu, da bi bili Božji otroci, da bi v zakramentu krsta in svobodi vere postali to, kar so od vedno v Božjem srcu.

Že to, da smo brezplačno prejeli življenje, ima v sebi skrito povabilo k poslanstvu, da bi vstopili v dinamiko darovanja samega sebe – to je seme, ki bo v krščenih dobilo zrelo

obliko kot odgovor ljubezni v zakonu in devištvu za Božje kraljestvo. Človeško življenje se rodi iz ljubezni Boga, raste v ljubezni in teži k ljubezni. Nihče ni izključen iz ljubezni Boga; v svetem darovanju Sina Jezusa na križu je Bog premagal greh in smrt (prim. Rim 8,31-39). Za Boga zlo – čeprav greh – postane izziv za ljubezen in za vedno večjo ljubezen (prim. Mt 38-48; Lk 23,33-34). Zato v velikonočni skrivnosti božje usmiljenje zdravi izvorni greh človeštva in se razliva na celotno stvarstvo. Cerkev, vesoljni zakrament Božje ljubezni za svet, nadaljuje Jezusovo poslanstvo in nas pošilja vsepovsod, da lahko Bog po našem pričevanju vere in oznanjevanju evangelija razodeva svojo ljubezen in se dotakne ter preobrazi srca, misli, telesa, družbe in kulture v vseh krajih in časih.

Poslanstvo je svoboden in zavesten odgovor na Božji klic. A ta klic lahko zaznamo samo, če živimo osebni odnos ljubezni z živim Jezusom v njegovi Cerkvi. Vprašajmo se, ali smo pripravljeni sprejeti navzočnost Svetega Duha v svoje življenje, slišati klic k poslanstvu tako v zakonskem življenju, kakor tudi v posvečenem devištvu, v posvečenem duhovništvu in seveda v običajnem vsakodnevnem življenju? Smo pripravljeni biti poslani kamorkoli, da bi pričevali svojo vero v usmiljenega Boga Očeta, oznanjali evangelij odrešenja Jezusa Kristusa, delili Božje življenje Svetega Duha in tako gradili Cerkev? Smo pripravljeni da, kot Marija, Jezusova mati, brez zadržkov služimo Božji volji (prim. Lk 1,38)? Ta notranja razpoložljivost je zelo pomembna, da lahko odgovorimo Bogu: »*Tukaj sem, pošlji mene*« (Iz 6,8). To ni nekaj abstraktnega, temveč nekaj, kar se konkretno dogaja v Cerkvi danes, kakor se je tudi v njeni preteklosti.

Razumeti, kaj nam Bog govori v teh časih pandemije, je prav tako izziv tudi za poslanstvo Cerkve. Bolezen, trpljenje, strah, izoliranost, nas izzivajo. Revščina tistih, ki umrejo sami, ki so prepuščeni samim sebi, ki izgubijo službo in plačo, ki nimajo doma in hrane, nas kličejo k odgovoru. Primorani k ohranjanju fizične distance in k ostajanju doma smo poklicani, da ponovno odkrijemo potrebo po družbenih odnosih in tudi po skupnostnem odnosu z Bogom. Bolj kot to, da se povečata nezaupanje in brezbriznost, bi nas to stanje moralo primorati k temu, da smo pozornejši na naš odnos, ki ga gojimo do drugih. In molitev, s katero se Bog dotika in vzgiba naše srce, nas odpira potrebam, ki jih imajo naši bratje po ljubezni, dostojanstvu in svobodi, kot tudi skrbi za vse stvarstvo. Dejstvo, da se kot Cerkev nismo mogli zbirati k obhajanju evharistije nas je primoralo, da smo delili situacijo številnih krščanskih skupnosti, ki ne morejo obhajati maše vsako nedeljo. V tem kontekstu nas vprašanje, ki nam ga polaga Bog: »Koga naj pošljem?«, vedno znova vznemirja in čaka na naš velikodušen in trden odgovor: »*Tukaj sem, pošlji mene*« (Iz 6,8). Bog nadaljuje z iskanjem, koga naj pošlje v svet in k ljudem, da bi oznanjal njegovo ljubezen, njegovo odrešenje od greha in smrti, njegovo osvoboditev od zla (prim. Mt 9,35-38; Lk 10,1-12).

Praznovanje Svetovnega misijonskega dne pomeni tudi potrditev, kako so molitev, premišljevanje in materialna pomoč vaših darov priložnost za aktivno sodelovanje v Kristusovemu poslanstvu v Njegovi Cerkvi. Namen dobroteljnosti, izražene v nabirkah ob liturgičnem obhajanju tretje nedelje v oktobru, je v tem, da se podpira misijonsko delo, ki ga v mojem imenu opravljajo Papeške misijonske družbe, da se soočijo z duhovnimi in materialnimi potrebami ljudi in Cerkve po vsem svetu za odrešenje vseh.

Presveta Devica Marija, Zvezda evangelizacije in Tolažnica žalostnih, misijonska učenka svojega Sina Jezusa naj še naprej prosi za nas in nas podpira.

Rim, bazilika sv. Janeza v Lateranu, 31. maj 2020, ob binkoštni slovesnosti

Prevod: Andrej Vončina, Luka Biščak